

Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds i Anledning af hans Bemærkning om, at Folk fandt sig lettest i, hvad der blev dem paalagt og at blive kontrollerede af deres Egne, at ogsaa i dette Kapitel har denne Tanke været forsøgt, idet ærede Medlemmer, som have beskæftiget sig med den Slags Ting, ville vide, at det, at Staten skulde bestikke et Tilfyn, er et af de senere Stadier i denne Lovgivnings Udvikling, at man fra først af har ladet sig nøie med kommunale Tilfynsmænd, men at det har viist sig, at disse vare aldeles magtesløse lige overfor de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg slyer ikke at udtale, at jeg anser Tilfynsinstitutionen for at være af en saadan Betydning lige overfor disse Forhold, at jeg tror, at Loven bliver et dødt Mundsveir, dersom den ikke ledtages af et tilstrækkelig virksomt Tilfyn. Det er kun, fordi jeg ogsaa i den Henseende har troet at maatte begynde smaat, at jeg har fundet mig i, at Tilfynet er blevet noget løsere, om jeg saa maa sige, i Landskiftets Forslag, end det var i det oprindelige Forslag. De Herrer ville evindre, at jeg havde forlangt en Arbejdsdirektør og flere Arbejdsinspektører, men man mente — og det maatte jeg tilvisse indensfor visse Grændser indrømme —, at naar Lovens Omraade blev indskrænket, turde det være værd i alt Fald at forsøge, om man ikke, ved at lade Indenrigsministeriet selv fungere som Arbejdsdirektør, for Tiden kunde nøies med et dertil bevilget Beløb og med Ansættelse af tvende Inspektører. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds henvendte sig dernæst til mig med Noget, som han ikke ret vilde kalde en Forespørgsel og heller ikke ganske vilde frakende Betydningen af en Forespørgsel. Jeg tror at være i min fulde Ret, naar jeg siger, at det ærede Medlem maa finde sig i at se dette Noget betragtet som en Hensigt, og da det dog griber mere om sig, end han maatte selv har troet, maa han tilgive, at jeg ikke nu kan give Tilfagn hverken om det One eller det Andet. Jeg skal imidlertid ikke undlade at fastholde denne Sag til Overveielse, naar og hvor der gives Anledning dertil. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) fandt en Uklarhed i § 3, idet han ikke ret vidste, om Meningen var den, at de 12 Timer skulde være egentlig Arbejdstid, eller om Meningen var den, at der i disse 12 Timer var indbefattet den Tid, der skal gives til Svile og til Maaltid, altsaa med andre Ord, for at stille Spørgsmaalet rent, om der skal bruges 10 Timer til Arbejde og 2 Timer til Svile eller 12 Timer til Arbejde og 2 Timer til Svile. Jeg skal sige, at min Tanke med Bestemmelsen i § 3 har været den, at der skulde være 10 Timer til Arbejde og 2 Timer til Svile.

Rofod: Jeg finder ikke Anledning til for mit Vedkommende videre at fortsætte denne For-

handling. Jeg skal kun med Hensyn til den høitærede Ministers Udtalelse om, at Arbejderne jo selv praktisk kunne gjennemføre deres Ønske om 12-Marsgrændsen ved at undlade at bruge deres Børn til Fabrikarbejde i Alderen mellem 10 og 12 Aar, bemærke, at Sagen jo er den, at Loven ikke gives for de gode Forældre, som ere af den Mening, at man bedst værner om den opvoksende Slægts legemlige og aandelige Arbejdskraft ved at forbyde Fabrikarbejde i den tidlige Alder, men tvertimod gives for de Forældre, som ville drage al den Arbejdskraft ud af deres Børn, som det er muligt, til Svækkelse i Fremtiden af den arbejdende Samfundsklasse i det Hele. Jeg skal for Øvrigt indrømme, at Sagen forandrer sig noget, naar Børn kun skulle have den kortere Arbejdstid; jeg kunde sige, at dette er en Selvsølge. Jeg er for Øvrigt aldeles tilfreds med den sidste Udtalelse af den høitærede Minister. Ministeren hænger sig ikke i Formen, men det var heller ikke nogen Forespørgsel, jeg kom med, kun et Spørgsmaal, og jeg vidste ikke nogen anden Maade, hvorpaa jeg kunde komme til Kundskab om den høitærede Ministers Stilling til den berørte Sag, end ved netop at rette et Spørgsmaal til ham derom. Det glæder mig, at den høitærede Minister vil tage min Hensigt under Overveielse.

Scavenius: Jeg skulde ikke have bedet om Ordet eller overhovedet have blandet mig i denne Diskussion, hvis ikke den høitærede Indenrigsminister var fremkommen med en Utring, som jeg dog ikke, hvis jeg har forstaaet den rigtig, kan lade gaa hen uden at protestere imod den. Den høitærede Minister sagde nemlig, at Alle de, hvis Interesser ikke vare truede ved denne Lov, vare enige om, at de Regler, som her bragtes i Forslag, vare rimelige, billige og menneskelige. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister har nogenstahelt Ret til at stemple sine Modstandere paa dette Gebet paa den Maade. Modstanden mod en Lov som den foreliggende kan ganske vist ligefrem komme fra et Interesseskandpunkt, men den kan virkelig fuldt saa vel komme fra et ganske andet Standpunkt, nemlig derfra, at man ikke vil anerkjende Statens Ret til at blande sig ind i Forholdet mellem Forældre og Børn, for det i alt Fald er bevist, at der er nogen Grund dertil. Men Sagen er nu den, at vi her ikke kunne vide, om de Regler, der her ere foreslaaede, ere urimelige, billige og menneskelige, efter som ingenstahelt Under søgelse er gaaet forud. Vi have faaet statistiske Oplysninger om, at der er saa og saa mange Fabrikker, og at der arbejder saa og saa mange Børn i disse Fabrikker; men det er ikke det, det kommer an paa, det, det kommer an paa, er at faae at vide, om disse Børn i aandelig og legemlig Udvikling staa tilbage for andre Børn under lignende Støvsilkaar. Naar vi faae at vide, at det virkelig er Tilfældet, at Børn, der arbejder i Fabrikker, ere usle og elendige i legemlig Henseende og tilbage i